

Cap a un govern mundial

La cimera de Londres del Grup dels Set dels passats dies 15, 16 i 17 de juliol ha suposat un nou pas en la transformació d'aquesta reunió anual dels líders del set estats més rics del món en una mena de supergovern mundial. L'anada de Gorbtxov a la capital britànica a esperar la fi de la reunió per a ser rebut i escoltat pels Set sobre els seus plans econòmics de futur i les ajudes que precisa per dur-los a terme, és il·lustrativa de la nova situació internacional una vegada desapareguda la confrontació Est-Oest.

Tot va començar el 1975 com una reunió informal del sis més rics convocats per l'aleshores president francès Valéry Giscard d'Estaing. Dos presidents, el nord-americà i el francès, i quatre primers ministres els d'Alemanya, Gran Bretanya, Itàlia i Japó, es reunien per parlar de temes econòmics i comercials.

L'any següent s'hi sumava el primer ministre del Canadà i el 1977 hi anava la Comunitat Europea, representada pel president de torn i el president de la Comissió Europea. I dels temes econòmics i comercials es passava a parlar cada vegada més de temes polítics. I les converses informals es convertien en un fòrum on es prenia i es prenen decisions que afecten l'economia i la política internacional.

Aquest any a Londres els Set, en la seva declaració política, han adoptat decisions i resolucions sobre el paper de les Nacions Unides, les sancions a l'Iraq, els drets humans a Kuwait, el problema àrab-israelià i el tema palestí, les reformes a l'Europa de l'Est, el conflicte de Iugoslàvia i la transformació del règim racista de Sud-àfrica. Per això el president soviètic, Mikhaïl Gorbtxov, ha pelegrinat a Londres en un intent d'obtenir diners i entrar en aquest club tan selecte. Però els Set no tenen ganes d'admetre una URSS en situació caòtica i en plena descomposició política i econòmica.

El tema soviètic ha estat el més debatut i important de la cimera d'aquest any, donada la gravetat de la situació. Mentre Alemanya, França i Itàlia eren clarament partidàries d'ajudar en tot el possible a Moscou, Estats Units, Gran Bretanya i Japó hi tenien àmplies reserves. En el cas de Japó hi ha una política no confessada obertament de no ajudar a fons a l'URSS mentre no li retorni les quatre illes Kurils que li va prendre durant la segona Guerra Mundial. En canvi els governs francès, alemany i italià temen que si Gorbtxov cau emportat pel fracàs econòmic la situació al continent europeu pot tornar a complicar-se extraordinàriament. I cal fer tot el precís per evitar-ho.

Finalment els Set van decidir que no donarien diners sinó consells i assistència tècnica per ajudar a l'URSS a mobilitzar i aprofitar els propis recursos. Els principals problemes a què fa front l'economia soviètica són el caos, la desorganització, la corrupció i la manca d'eficiència, és a dir, el malgastament dels propis recursos. També cal destacar que a Londres els més poderosos del món occidental han obert la porta a l'URSS perquè s'integri dins els mecanismes de l'economia internacional, que vol dir poder ingressar en el Fons Monetari Internacional i el Banc Mundial.

L'assistència tècnica per a reconstruir l'economia soviètica en els camps de l'energia, transport, seguretat nuclear, distribució d'aliments i reconversió de l'indústria de defensa anirà acompanyada per una tasca de control i vigilància al

més alt nivell per part del G-7. És el preu que cal pagar per una superpotència en ràpid declivi. A la cimera de Houston del juliol del 1990 el Grup dels Set va plantejar-se si calia ajudar a l'URSS, a la cimera de Londres de juliol del 1991 s'ha decidit com ajudar-la. El que està clar és que en pocs anys l'URSS ha passat de ser una superpotència que competia pel domini mundial a ser una superpotència que demana ajuda amb urgència als seus antics enemics. De fet Gorbtxov aplica el vell principi de que si no pots vencer el teu enemic, uneix-t'hi fent les paus. La gran incògnita és quant de temps més el líder soviètic podrà resistir al capdavant de l'URSS. Ara el seu futur i el del seu país semblen estar en gran part a les mans del Grup dels Set, el poder decisor del qual és immens. ¿Estem arribant a un supergovern mundial?

Antoni Reig

Margaret Thatcher.

ARXIU

Margaret Thatcher ha anunciat la seua voluntat de no presentar-se a les pròximes eleccions legislatives britàniques per tal de dedicar-se a les tasques parlamentàries de la Cambra dels Lords, cambra que no és elegida per sufragi universal i en la qual l'ex-primera ministra té un lloc reservat. Thatcher va fer aquestes declaracions durant un discurs a la Cambra dels Comuns, el primer que feia des de la seua dimissió. Va alinear-se amb el primer ministre John Major, però li va advertir que l'atacarà des de la Cambra dels Lords, si continua l'actual política pro-europea.

ARXIU

El diàleg s'ha trencat definitivament a Irlanda del Nord, entre els grups protestants i catòlics que havien acceptat participar en unes negociacions sobre l'autonomia nord-irlandesa. El Sinn Feinn no hi participava, tanmateix.

Les negociacions s'han trencat sobretot per la intransigència del dirigent protestant Ian Paisley. El reverend Paisley va començar afirmant, ja la primera reunió, en que era impossible de cedir cap parcel·la de poder als catòlics i no hi hagué forma de treure'l de la seua posició. Al final els catòlics van renunciar al diàleg.